

www.tezauruliturgic.ro

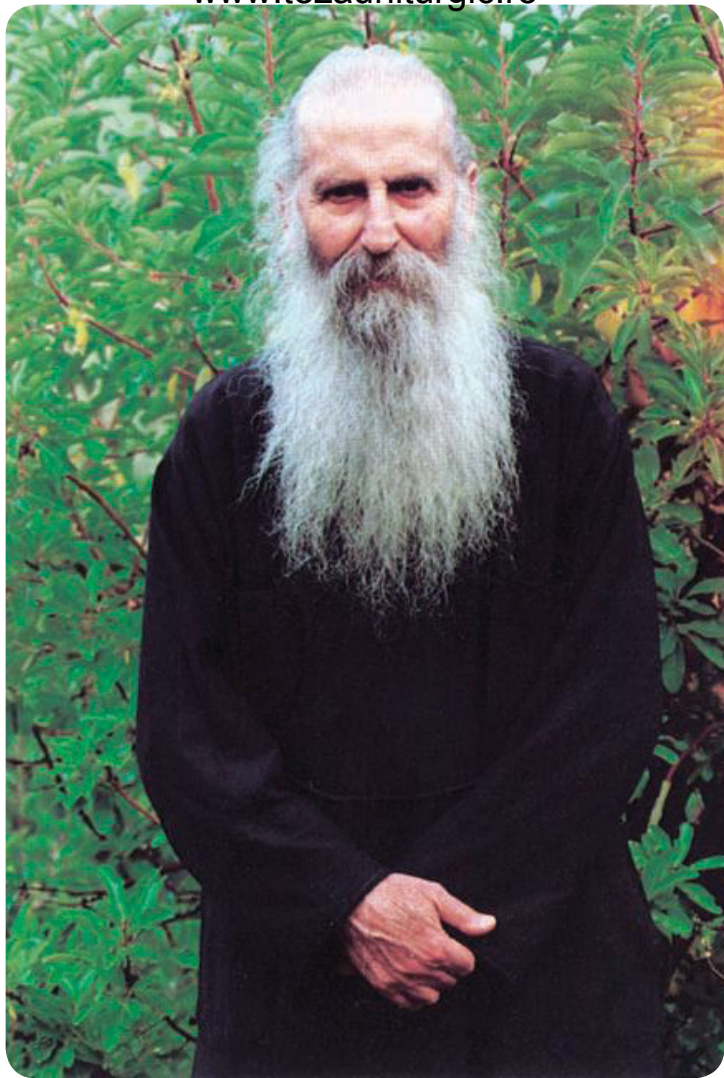
ΑΓΙΟΣ ΙΑΚΩΒΟΣ Ο ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ

ΒΙΟΣ - ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ



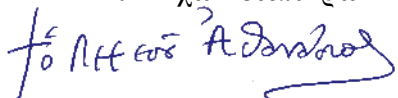
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΠ. ΑΝΔΡΕΟΥ (ΧΑΡΑΚΗ) ΛΕΜΕΣΟΥ
ΛΕΜΕΣΟΣ 2018



Με μεγάλη συγκίνηση καί πνευματική χαρά προλογίζω τη μικρή αὐτή ἔκδοση τῆς ἐνορίας τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα - Χαράκη μέ τή συνοπτική βιογραφία τοῦ ὁσίου καί θεφόρου πατέρα μας Ἰακώβου τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ μαζί μέ τόν παρακλητικό κανόνα πρὸς αὐτόν μέ τήν εὐκαιρία τῆς ἐπίσημης διακήρυξης τῆς ἀγιότητάς του ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τῆς ἀναγραφῆς του στό ἀγιολόγιο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἀγία ζωή, τό ἔνθεο παράδειγμα καί ὁ χαριτωμένος του λόγος ἀποτελοῦν γιά μᾶς τούς ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ εὐρισκομένους χριστιανούς φῶς στό σκοτάδι μας, πηγὴ ἔμπνευσης στήν ἄτονη ζωὴ μας καί ἀπλανῆ καθοδήγηση στή σύγχυση τῶν ποικίλων ρευμάτων πού κτυποῦν τήν ὑπαρξὴ καί πορεία μας. Εὐχαριστοῦμε τόν Πανάγιο Κύριό μας, Ἰησοῦ Χριστό πού στίς ἔσχατες αὐτές μέρες μᾶς χάρισε ἀστέρρα πολύφωτο, τόν ὅσιο πατέρα μας Ἰάκωβο τόν ἐν Εὐβοίᾳ καί ἐπικαλούμαστε τίς ἅγιες εὐχές καί εὐλογίες του σέ ὅλους μας.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων



†Ο Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος



www.tezauriliturgic.ro
ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ
ΤΟΥ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑΙ
Παιδική καὶ νεανική ηλικία

Ο Όσιος Ἰάκωβος γεννήθηκε στὶς 5 Νοεμβρίου τοῦ 1920 στὸ Λίβισι τῆς Μάκρης, ἓνα παραθαλάσσιο χωριὸ τῆς ἁγιοτόκου Μικρᾶς Ἀσίας στὸ ὕψος τοῦ Καστελλόριζου. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ εὐπορες οἰκογένειες τοῦ χωριοῦ, περισσότερο ὅμως ξεχώριζε γιὰ τὴν εὐσέβειά της καὶ τὴν ἀγνή χριστιανικὴ τῆς πίστη. Στὸ γενεαλογικὸ δέντρο τῆς οἰκογένειας περιλαμβάνονται ἑπτὰ γενεὲς Ἱερομονάχων, ἓνας Ἀρχιερέας καὶ ἓνας Ἅγιος.

Ὁ πατέρας του ἦταν ὁ Σταῦρος Τσαλίκης καὶ ἡ μητέρα του ἡ Θεοδώρα Κρεμμυδᾶ. Οἱ εὐλογημένοι γονεῖς του ἀπέκτησαν συνολικὰ ἑννέα παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅμως, ἔζησαν μόνο τὰ τρία, δύο ἀγόρια καὶ ἓνα κορίτσι. Ὁ Ἰάκωβος ἦταν τὸ δεύτερο κατὰ σειρά ἀγόρι “ἀπὸ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ Χάρου”, ὅπως συνήθιζε νὰ λέει ἡ μητέρα του.

Λόγω τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς, ἡ οἰκογένειά του ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψει τὴ Μικρασιατικὴ γῆ καὶ νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴ μητροπολιτικὴ Ἑλλάδα. Ἐγκαταστάθηκαν ἀρχικὰ στὸ χωριὸ Ἅγιος Γεώργιος τῆς Ἀμφισσας καὶ στὴ συνέχεια στὸ χωριὸ Φαράκλα τῆς Βόρειας Εὐβοίας.

Τελείωσε τὸ Δημοτικὸ Σχολεῖο μὲ ἄριστη ἐπίδοση. Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ ἐπέμενε, γι’ αὐτὸν τὸν λόγο,

νά σταλεί στη Χαλκίδα, για νά συνεχίσει τή φοίτησή του στο Γυμνάσιο. Οί γονεῖς του, ὅμως, φοβούμενοι μήπως κινδυνεύσει μακριά ἀπό τήν οἰκογένειά του, προτίμησαν νά τόν κρατήσουν κοντά τους. Ἐτσι ἔμεινε μέ τίς γραμματικές γνώσεις τοῦ Δημοτικοῦ.

Μέχρι τὰ τριάντα του χρόνια ἔζησε στο σπίτι τῶν γονιῶν του. Ἀπό τήν εὐλαβέστατη μητέρα του ἔμαθε νά προσεύχεται καί νά κάνει μετάνοιες. Ἀπό μικρὸς μάλιστα εἶχε μεγάλη παρησία στήν προσευχή του, κάτι πού ἔβλεπαν οἱ γύρω του καί ζητοῦσαν συχνά τίς προσευχές του. Μεγάλος ἦταν ὁ πόθος του, ἐπίσης, ν' ἀφιερωθεί στὸν Θεὸ καί νά γίνει ἀσκητής. Πολὺ ζωντανή ἦταν πάντοτε ἡ σχέση του μέ τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί μέ ὅλους τοὺς Ἁγίους. Μιὰ φορὰ ἡ Παναγία καί μιὰ φορὰ ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος τὸν ἔκαναν καλὰ μέ θαυματουργικὸ τρόπο. Τοῦ ἐμφανίστηκε ἀκόμη ἡ Ἀγ. Παρασκευή, ἡ ὁποία τοῦ ἀπεκάλυψε τήν πορεία πού θ' ἀκολουθοῦσε στή ζωή του.

Στὰ εἴκοσι δύο του χρόνια ἔχασε τὴ μητέρα του, ἡ ὁποία εἶχε ὄντως ὁσιακὸ τέλος· τρεῖς μέρες προτοῦ ἀναχωρήσει γιὰ τήν ἄλλη ζωή, τῆς τὸ ἀνακοίνωσε ὁ ἄγγελός της. Στὰ εἴκοσι ἐπτὰ του χρόνια ὑπηρέτησε τὴ στρατιωτικὴ του θητεία, ἡ ὁποία διήρκεσε τρία χρόνια. Συνέπεσε δὲ κατὰ τὴ δύσκολη ἐποχὴ τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ. Στὰ τριάντα του χρόνια γύρισε πίσω στο χωριό του, ἀποκατέστησε τήν ἀδελφή του, ὅπως ἦταν ἡ ἐντολὴ τῆς μητέρας του, ἀφοῦ

καὶ ὁ πατέρας του εἶχε ἤδη ἀφήσει τὸν γήινο κόσμον, καὶ ἦταν ἕτοιμος πλέον ν' ἀκολουθήσει τὴ μοναχικὴ ζωή.

Μοναχικὸς βίος - Στὴ Μονὴ Ὁσίου Δαυίδ

Επιθυμία του ἦταν νὰ πάει στοὺς Ἁγίους Τόπους, γιὰ νὰ ζήσει στὴν ἔρημο ὡς ἀσκητής. Πῆγε, ὅμως, πρῶτα στὴ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Δαυίδ (15 Ἰουλίου 1952), γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν εὐλογία καὶ τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου. Μὲ θαυμαστὸ τρόπο ὁ Ὁσιος Δαυίδ τὸν κάλεσε νὰ γίνῃ μοναχὸς στὸ Μοναστήρι του καὶ ἀμέσως - χωρὶς ἄλλη σκέψη - τοῦ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσή του.

Ἡ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Δαυίδ λειτουργοῦσε τότε κατὰ τὸ ιδιόρρυθμο σύστημα καὶ εἶχε μονάχα δύο - τρία γεροντάκια. Ἦταν δὲ κυριολεκτικὰ ἐρειπωμένα. Ἠγούμενος ἦταν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νικόδημος Θωμάς, ἓνας ἐνάρετος κληρικός, ὁ ὁποῖος, ὅμως, ζοῦσε ὡς ἐφημέριος στὴ Λίμνη μαζὶ μὲ τὶς ἀδελφές του.

Μὲ τὸ ξεκίνημα τῆς μοναχικῆς του ζωῆς ὁ π. Ἰάκωβος ἔβαλε, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε, “ἀρχὴ ἀπαράβατη τὴν ὑπακοή, ποὺ εἶναι ἡ βάση καὶ τὸ θεμέλιο στὴ μοναχικὴ ζωή”. Τίποτα δὲν ἔκανε χωρὶς τὴν εὐλογία τοῦ Γέροντά του, τὴν ὁποία γιὰ νὰ λάβῃ ἔκανε πολλὰς φορὲς κοπιαστικὰς ὁδοιπορίες τεσσάρων καὶ πέντε ὡρῶν μέχρι τὴ Λίμνη.

Ἡ ἄκρα ὑπακοή του, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας του ζήλος γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ τὴ σωματικὴ του ἐργασία προκάλεσαν τὸν φθόνο τοῦ μισοκάλου διαβόλου, μὲ ἀποτέλεσμα ὁλόκληρη ἡ ζωὴ του νὰ καταστεῖ ἓνα ἰσόβιο (ἐκούσιο καὶ ἀκούσιο) μαρτύριο.

Εἰδικὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του στὴ Μονὴ Ὁσίου Δαυὶδ ἦταν γεμάτα δυσκολίες καὶ πειρασμούς. Ἀντιμετώπισε, κατ' ἀρχάς, τὴ σκληρὴ ἀντίδραση τῶν πατέρων τῆς Μονῆς, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν ὅ,τι ἦταν δυνατόν, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ φύγει ἀπὸ τὴ Μονή. Οἱ συνθήκες διαβίωσης του στὸ Μοναστήρι, ἐπίσης, ἦταν πάρα πολὺ δύσκολες, ἰδιαίτερος κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες ποὺ τὸ κρύο ἦταν ἀφόρητο, δεδομένου ὅτι τὸ κελλὶ του ἦταν ἓνα ἐρεῖπιο, χωρὶς τζάμια καὶ μὲ κάτι παλιὰ παντζούρια ποὺ δὲν ἔκλειναν καλά. Ἀποκορύφωμα τῶν πειρασμῶν του ὑπῆρξε ἡ ἐπίθεση ποὺ δέχθηκε ἀπὸ πολλοὺς δαίμονες, οἱ ὁποῖοι τὸν κτύπησαν καὶ τὸν βασάνισαν ἀλύπητα καὶ τὸν ἄφησαν κυριολεκτικὰ μισοπεθαμένο. Ἐξῆσε, ὡστόσο, θαυμαστὲς ἐπεμβάσεις τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ καὶ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων ποὺ τὸν στήριξαν καὶ τὸν ἐνδυνάμωσαν.

Ἱερατικὴ ζωὴ - Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ὁσίου Δαυὶδ

Στὶς 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1952 χειροτονήθηκε ἱεροδιάκονος καὶ τὴν ἀμέσως ἐπομένη ἡμέρα 19 Δε-

κεμβρίου τοῦ 1952 χειροτονήθηκε ιερομόναχος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Χαλκίδος Γρηγόριο. Λίγες μέρες ἀργότερα πήρε καὶ τὴ γραπτὴ ἄδεια πνευματικῆς πατρότητας, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ ἐξομολογεῖ τοὺς χριστιανούς.

Μετὰ τὴ χειροτονία του ἄλλαξε ἐντελῶς ἡ ζωὴ του. Λειτουργοῦσε ἔκτοτε καθημερινά, ἐνῶ μὲ πολὺ ζήλο ἐξυπηρετοῦσε τὰ χωριά τῆς περιοχῆς, ποὺ γιὰ χρόνια οἱ κάτοικοί τους ἦταν ἀλειτούργητοι καὶ ἀνεξομολόγητοι. Τελοῦσε βαπτίσεις, γάμους, κηδεῖες, ἐνῶ συχνὰ περιέφερε τὴν Τιμία Κάρα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ γιὰ εὐλογία.

Καθήκοντα ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ ἀνέλαβε στὶς 25 Ἰουνίου τοῦ 1975 κατ' ἐντολὴν τοῦ νέου Μητροπολίτη Χαλκίδος Χρυσοστόμου, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις ποὺ ἐξέφρασε καὶ τὴν ἀπροθυμία του. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡγουμενίας του ἡ μέχρι πρότινος ἄσημη Μονὴ ἔγινε πανελλήνιο καὶ πανορθόδοξο προσκύνημα, στὸ ὁποῖο προσέτρεχε πλῆθος πιστῶν γιὰ νὰ βροῦν παρηγοριά. Παραλλήλως φανερώθηκαν ἐξ ἀνάγκης πλέον τὰ πολλὰ χαρίσματα τοῦ Ὁσίου Ἰακώβου, τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια προσπαθοῦσε νὰ ἀποκρύβει, γιὰ νὰ μὴν ἐπαινεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ ἀσκητικοὶ του ἀγῶνες ὑπῆρξαν ἐφάμιλλοι τῶν ἀγώνων τῶν ὁσίων ἀσκητῶν ποὺ διαβάζουμε στὸ Γεροντικό, ἀλλὰ καὶ οἱ πειρασμοί, οἱ δοκιμασίες, οἱ κακοπάθειες καὶ οἱ ἐναντίον του ἐπιθέσεις τοῦ σα-

τανά ἦταν ἀνάλογες μὲ ἐκείνες ποὺ ἀντιμετώπισαν οἱ μεγάλοι ἀσκητές. Ὅσο ὅμως μεγάλωναν οἱ δοκιμασίες του, οἱ ἀρρώστιες του καὶ τὰ ποικίλα βάσανά του, τόσο ὁ Θεὸς τὸν χαρίτωνε μὲ σπάνια πνευματικὰ χαρίσματα, ὅπως τῆς διοράσεως, τῆς προοράσεως, τῆς διακρίσεως, τῆς παραμυθίας, τῆς ἰάσεως ἀσθενῶν καὶ τῆς ἐκδιώξεως δαιμόνων. Ἀξιώθηκε νὰ ζήσει θεοπτικὲς ἐμπειρίες καὶ νὰ ἐπιτελέσει ἐν ζωῇ πολλὰ θαύματα μὲ τὶς προσευχὲς του.

Ἡ ἀρετὴ ποὺ τὸν διέκρινε ὅλως ἰδιαίτερος, ἐκτὸς βεβαίως ἀπὸ τὴν ἀρετὴ τῆς ὑποποιοῦ ταπεινώσεως, ἦταν ἡ ἀρετὴ τῆς ἐλεημοσύνης, τὴν ὁποία κληρονόμησε ἀπὸ τὴν εὐλογημένη μητέρα του. Ἄδειαζε συνεχῶς τὰ χέρια του καὶ ὁ Πανάγαθος Θεὸς τοῦ τὰ ξαναγέμιζε ὅλο καὶ περισσότερο. Ἐλεγε χαρακτηριστικά: “Ἐνα δίνω κι ὁ Θεὸς δέκα μοῦ δίνει. Μόλις σκεπτῶ κάτι νὰ δώσω ἀμέσως ἡ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ μοῦ δίνει πολλαπλάσια”.

Τὸ ἀγιοπνευματικὸ χάρισμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἰδιαίτερος τὸν προίκισε ὁ Πανάγαθος Θεός, ἦταν τὸ διορατικὸ χάρισμα. Πολλὲς φορὲς προσφωνοῦσε μὲ τὸ ὄνομά του ἀνθρώπους ποὺ πρώτη φορὰ ἔβλεπε μπροστά του, γνῶριζε τὰ προβλήματα τῶν ἀνθρώπων προτοῦ τοῦ τὰ ἐκμυστηρευθοῦν, ἔβλεπε ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι τὰ πάθη καὶ τὶς ἁμαρτίες τους.

Κοντὰ του προσέτρεχαν γιὰ νὰ βροῦν βοήθεια καὶ παρηγοριὰ ἑκατοντάδες ἀπλοὶ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, μοναχοί, καθηγητὲς Πα-

νεπιστημίου, ἐπιστήμονες, δικαστὲς καὶ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι. Κι ὁ καθένας ἔβρισκε κοντὰ στὸν Ὅσιο Ἰάκωβο αὐτὸ πὺν ὄντως εἶχε ἀνάγκη. Ἡ παρουσία καὶ μόνο τοῦ Ὁσίου ἦταν, γιὰ ὅσους εἶχαν τὰ κατάλληλα μάτια νὰ δοῦν, παρουσία τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Πολλὰ πνευματικὰ γεγονότα ἀξιώθηκε νὰ ζήσει ὡς ἱερέας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὅταν λειτουργοῦσε, “συλλειτουργοῦσε” μὲ Ἀγγέλους - μὲ Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ - καὶ μὲ Ἁγίους, ὅπως ὁ ἴδιος ἀπεκάλυψε σὲ κάποια πρόσωπα. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Προσκομιδῆς ἔβλεπε Ἀγγελο Κυρίου νὰ παραλαμβάνει τὶς μερίδες τῶν μνημονευομένων καὶ νὰ τὶς ἐναποθέτει ὡς προσευχὲς στὸν θρόνο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Ἄλλοτε πάλι ἔβλεπε κεκοιμημένους νὰ τοῦ ἐμφανίζονται καὶ νὰ τοῦ ζητοῦν νὰ βγάλει μερίδα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τους. Κάποιοι, ἐπίσης, τὸν εἶχαν δεῖ τὴν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας νὰ μὴν πατᾶ στὸ πάτωμα.

Τὸ μακάριο τέλος τῆς ζωῆς του

Παρὰ τὴν ἀσθενική του κράση, μέχρι τὰ πενήντα πέντε του χρόνια δὲν εἶχε κανένα πρόβλημα ὑγείας. Μετὰ τὰ πενήντα πέντε του, ὅμως, πέρασε πολὺ ἐπώδυνες ἀσθένειες (κιρσοὶ στὰ πόδια, προβλήματα στὸ ἔντερο, ἱλιγγοὶ κλπ.). Τὸ τελευταῖο πρόβλημα πὺν ἀντιμετώπισε ἦταν ἡ πάθησις τῆς καρδιάς

του (στις 13 Νοεμβρίου 1986 υπεβλήθη σὲ ἐπέμβαση τοποθέτησης βηματοδότη), ἓνα πρόβλημα πὺν τὸν ὁδήγησε τελικὰ στὴν ἄλλη ζωὴ.

Κοιμήθηκε στὶς 21 Νοεμβρίου τοῦ 1991, σὲ ἡλικία ἑβδομήντα ἐνὸς ἐτῶν, ἀνήμερα τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐν ὥρᾳ ἐξομολογήσεως μὲ τὸ πετραχήλι του στὸν λαιμὸ καὶ ἐνῶ περίμενε νὰ φθάσει στὸ Μοναστήρι ἀδελφὸς τῆς Μονῆς πὺν ἐκείνη τὴ μέρα χειροτονήθηκε διάκονος. Προεῖδε τὴν κοίμησή του, γι' αὐτὸ καὶ παρακάλεσε ἀγιορεῖτη ἱεροδιάκονο, πὺν εἶχε ἐξομολογήσει τὸ πρωὶ τῆς 21ης Νοεμβρίου, νὰ μείνει στὸ Μοναστήρι μέχρι τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ τὸν “ντύσει”.

Τὸ τίμιο λείψανό του κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κηδείας ἦταν λαμπερό, εὐκαμπτο καὶ ζεστό, φανερώνοντας τὴν ὁσιακὴ του ζωὴ καὶ τὸ ὁσιακό του τέλος καὶ ἀποτελώντας ζωντανὴ μαρτυρία γιὰ τὴν ἀγιότητά του.

Καὶ μετὰ τὴν ὁσιακὴ κοίμησή του συνεχίζει νὰ εὐεργετῇ τοὺς πιστοὺς μὲ τὴν παρηρσία πὺν ἔχει στὸν Πανάγαθο Θεὸ καὶ νὰ ἐπιτελεῖ ἀάπολλα θαύματα.

Ἐπίσημη ἀγιοκατάταξη

Ἡ ἐπίσημη ἀγιοκατάταξη - ἀναγραφὴ στὸ Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Γέροντος Ἰακώβου ἔγινε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως στὶς 27 Νοεμβρίου 2017. Ἡ μνήμη του ὀρίστηκε νὰ τελεῖται στὶς 22 Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

Θεία Λειτουργία

“Οἱ ἄνθρωποι, παιδί μου, εἶναι τυφλοὶ καὶ δὲν βλέπουν τὸ τί γίνεται μέσα στὸν ναὸ στὴ Θεία Λειτουργία ... Τί γίνεται μέσα στὸ Ἱερὸ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας!!! Μερικὲς φορὲς δὲν μπορῶ ν’ ἀντέξω, καὶ κάθομαι στὴν καρέκλα, ὅποτε ὀρισμένοι συλλειτουργοὶ νομίζουν ὅτι κάτι δὲν πάει καλὰ μὲ τὴν ὑγεία μου, ἀλλὰ δὲν ξέρουν τί βλέπω καὶ τί ἀκούω. Τί φτερούγισμα, παιδί μου, οἱ Ἄγγελοι! Μόλις ὁ Ἱερέας πεῖ τὸ “Δι’ εὐχῶν”, φεύγουν οἱ Οὐράνιες Δυνάμεις καὶ μέσα στὸ Ἱερὸ ἔχουμε ἀπόλυτη ἡσυχία”.

“Ὅταν προσκομίζω, βλέπω τὶς ψυχὲς ποὺ περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου καὶ μὲ παρακαλοῦν νὰ τὶς μνημονεύσω. Καὶ νὰ θέλω νὰ τὶς ξεχάσω δὲν μπορῶ”.

“Ὅταν ὁ Ἱερεὺς βγάζει μερίδες καὶ μνημονεύει τὰ ὀνόματα τῶν πιστῶν στὴν Ἱερὰ Πρόθεση κατεβαίνει Ἄγγελος Κυρίου καὶ παίρνει τὴ μνημόνευση αὐτὴ καὶ τὴν πηγαίνει καὶ τὴν ἐναποθέτει στὸ Θρόνο τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ὡς προσευχὴ γι’ αὐτοὺς ποὺ μνημονεύθηκαν. Σκεφθεῖτε λοιπὸν τί ἀξία ἔχει νὰ σὰς μνημονεύουν στὴν Ἁγία Πρόθεση”.

“Ὅταν κοινωνῶ τοὺς ἀνθρώπους ποτὲ δὲν βλέπω τὸ πρόσωπό τους, ἀλλὰ καμιά φορὰ μοῦ λέει ὁ λογισμὸς νὰ κοιτάξω τὸ πρόσωπο τῶν προσερχομένων στὴ Θεία Μετάληψη. Τότε βλέπω τὸ πρόσωπό τοῦ

ένος νὰ εἶναι ὄχι πρόσωπο ἀνθρώπου, ἀλλὰ νὰ ἔχει μορφή σκύλου, ἄλλου νὰ εἶναι σὰν μαῖμοὺς, ἄλλων νὰ ἔχουν διάφορες μορφές ζώων, φοβερὲς μορφές! Θεέ μου, λέω, ἀφοῦ εἶναι ἄνθρωποι πῶς ἔχουν πρόσωπα ζώων; Εἶναι καὶ μερικοὶ ποὺ ἔρχονται νὰ κοινωνήσουν μὲ πρόσωπο ἥρεμο καὶ ἰλαρὸ καὶ μόλις κοινωνήσουν λάμπει τὸ πρόσωπο τοὺς σὰν τὸν ἥλιο”.

Ἀνατροφή παιδιῶν

Τόνιζε ὅτι μεγάλη σημασία στὴν πνευματικὴ ἐξέλιξη τῶν ἀπογόνων ἔχει ἡ πνευματικὴ κατάσταση καὶ ἡ βιοτὴ τῶν γονιῶν καὶ γενικὰ τῶν προγόνων τοὺς. Συνιστοῦσε στοὺς γονεῖς νὰ προσέχουν τὴ ζωὴ τοὺς, ὅσο τὸ δυνατόν, καὶ νὰ συμβουλεύουν τὰ παιδιά τοὺς νὰ συναναστρέφονται καὶ νὰ συνάπτουν σχέσεις μὲ παιδιά ἐναρέτων οἰκογενειῶν. “Ἐχει μεγάλη σημασία ἡ ρίζα”, ἔλεγε.

Στοὺς γονεῖς ποὺ ρωτοῦσαν “τί νὰ κάνουμε τὰ παιδιά μας, ὅταν δὲν ἀκοῦνε” τοὺς ἔλεγε: “Προσευχὴ θὰ κάνετε μὲ πίστη, θὰ τὰ νουθετήσετε κι ὅσο μπορεῖτε μὲ τὴν ἀγάπη, μὲ τὸν καλὸ τρόπο. Γιατί, μὲ συγχωρεῖτε, μὲ τὸ αὐστηρὸ δὲν πάει. Γιατὶ σοῦ λέει σηκώνομαι καὶ φεύγω καὶ πάει ... κι εἶναι Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ κάτι χειρότερα”.

“Βλέπω καθημερινῶς τὸν τάφο, ὅτι εἶμαι θνητὸς ἄνθρωπος. Ἀλλὰ μέσα σ’ αὐτὸ τὸ θνητὸ σαρκίο κατοικεῖ ψυχὴ ἀθάνατος. Φροντίζω γιὰ τὴν ψυχὴ μου ποὺ εἶναι πράγμα ἀθάνατο. Γι’ αὐτό, παιδιὰ μου, κι ἐσεῖς νὰ φροντίζετε γιὰ τὴν ψυχὴ σας κοντὰ στοὺς πατέρες τῆς Ἐκκλησίας”.

ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ - ΘΑΥΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Εὐαγγέλου Λέκκου “Γέρων Ἰάκωβος Τσαλίκης (1920-1991)”:

“Μιὰ φορά, στὸ ἀσκητήριο, ἀφοῦ ἔψαλε τὴν Παράκληση, ἄρχισε νὰ διαβάζει τὸ Ψαλτήρι. Ὅστερα νὰ ἐπαναλαμβάνει τὸ “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ ...”. Ἐνῶ δὲ ἔνιωθε μέσα του ψυχικὴ εὐφορία καὶ ἀγαλλίαση, ξαφνικὰ γέμισε ἡ σπηλιὰ σκορπιούσ. Πρὸς στιγμὴν φοβήθηκε. Κατάλαβε ὅμως ὅτι ἦταν δαίμονες μεταμορφωμένοι. Καὶ μὲ πίστη εἶπε: “Μέχρι ἐδῶ, ἐκεῖ θὰ σταθεῖτε. Δὲν θὰ πλησιάσετε ἄλλο!”. Παίρνοντας μάλιστα μιὰ μικρὴ πέτρα ἔκανε γύρω του ἓναν κύκλο καὶ διέταξε τοὺς σκορπιούς - δαίμονες νὰ μὴν τὸν πλησιάσουν περνώντας αὐτὸν τὸν κύκλο. Ὅπως καὶ ἔγινε”.

“Συχνὰ ἔκανε στὰ γύρω χωριὰ περιοδεῖες, ἔχοντας μαζί του τὴν τιμία κάρα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ, προ-

κειμένου να προσκυνήσουν οι χριστιανοί. Πήγαινε πάντοτε με τα πόδια, αφού άλλωστε δεν υπήρχε τότε άλλος τρόπος ... Την άνοιξη του 1955 πήγαινε περπατώντας στο Σπαθάρι και τη Ζωοδόχο Πηγή, απόσταση πέντε και πλέον ωρών. Λίγο πριν φτάσει άρχισε να βρέχει. Ο π. Ιάκωβος άνησύχησε ότι άμα βρέχει ή τιμία κάρα θα πάθει ζημιά, πράγμα που το θεωρούσε ιεροσυλία. Έσφιξε στην άγκαλιά του την κάρα, έσκυψε το σώμα του για να την προστατέψει από τη βροχή και προσευχήθηκε γι' αυτό στον Όσιο Δαβίδ. Και ιδού το θαύμα. Ενώ γύρω του έπεφταν άσταμάτητα χοντρές σταγόνες δυνατής βροχής, ο ίδιος και η τιμία κάρα δεν βρέχονταν! Έφτασε στον προορισμό του στεγνός και ευγνώμων για την επέμβαση του προστάτη Αγίου.

Κατά την επιστροφή του από τα δύο χωριά στο Μοναστήρι τον πρόλαβε ή νύχτα. Αποφάσισε να κόψει δρόμο, ακολουθώντας κάποια μονοπάτια. Επειδή όμως το σκοτάδι ήταν πηχτό, χάθηκε μες στο δάσος. Και πάλι ζήτησε με τον τρόπο του την επέμβαση του Οσίου Δαβίδ. Ήρθε ένα φωτάκι εμπρός του, τον πήγε στο σωστό μονοπάτι μέχρι τη Μονή”.

Από το βιβλίο της Ή. Μονής Οσίου Δαβίδ Γέροντος “Ένα άγιος Γέροντας - Ο μακαριστός π. Ιάκωβος”: “Δύο - τρεις νεαροί παρακάλεσαν τον Γέροντα να τους συνοδεύσει μέχρι το άσκητήριο του Οσίου Δαβίδ, μη γνωρίζοντας ότι αυτό είναι άδύνατο λόγω

τῶν ἀσθενειῶν του. Ὁ Γέροντας τοὺς εἶπε: Ξεκινήστε ἐσεῖς, παιδιά μου, κι ἐγὼ ἔρχομαι. Ὅταν μετὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα γρήγορης πεζοπορίας ἔφτασαν στὸ ἀσκητήριο, βρῆκαν μέσα τὸν Γέροντα νὰ τοὺς περιμένει. Κατάπληκτοι ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτᾶνε. Πότε ἦλθες, Γέροντα, τόσο γρήγορα; Δὲν σὲ εἶδαμε νὰ μᾶς προσπεράσεις στὸν δρόμο κ.λπ. Καὶ ὁ Γέροντας: Ἦλθα, παιδιά μου, ἦλθα”.

“Τὴν ὥρα ποὺ σήκωσε ὁ κόσμος τὸ φέρετρο καὶ τὸ περιέφερε γύρω ἀπὸ τὸν ναό, κάποιοι ποὺ στέκονταν πάνω σ’ ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐξώστες τῆς Μονῆς εἶδαν τὸ φέρετρο νὰ γίνεται γυάλινο, νὰ ἀπαστράπτει καὶ τὸν Γέροντα νὰ σηκώνεται καὶ νὰ εὐλογεῖ τὸν κόσμο!”

“Ἡ Γερόντισσα Μακαρία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γερασίμου στὸ Λουτράκι Κορινθίας μᾶς διηγήθηκε γιὰ μιὰ κυρία καρκινοπαθὴ μὲ πολλὲς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸ Μοναστήρι τῆς ἀπελπισμένη, γιατί ὁ ὄγκος εἶχε ξαναεμφανισθεῖ στὸ χέρι τῆς αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ οἱ γιατροὶ τῆς συνέστησαν χειρουργεῖο. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἡ Γερόντισσα διάβαζε τὴ βιογραφία τοῦ Γέροντα καὶ τὴ συμβούλεψε νὰ σταυρώσει τὸ χέρι τῆς μὲ τὴ φωτογραφία του καὶ νὰ τὸν παρακαλέσει. Τὸ ἐπόμενο πρωὶ ὁ ὄγκος ἐξαφανίστηκε”.

“Ὁ κ. Γεώργιος Στεργίου ἀπὸ τὴ Λίμνη Εὐβοίας ἔβγαλε στὸ τέλος Αὐγούστου 1993 ἓνα σκληρὸ καὶ μεγάλο ὄγκο λίγο πιὸ κάτω ἀπ’ τὴν κοιλία του. Ὁ

γιατρὸς ποὺ ἐπισκέφθηκε τοῦ συνέστησε νὰ τοῦ τὸν ἀφαιρέσουν. Ὁ κ. Γεώργιος, πιστὸς ἄνθρωπος, ἄρχισε τότε νὰ παρακαλεῖ μὲ δάκρυα τὸν Ὅσιο Δαυὶδ καὶ τὸν Γέροντα Ἰάκωβο νὰ τὸν βοηθήσουν. Στὰ μέσα Σεπτεμβρίου ἔταξαν μὲ τὴ σύζυγό του καὶ πῆγαν στὴν Παναγία τῆς Τήνου νὰ τὴν παρακαλέσουν. Τὸ δεύτερο βράδυ τῆς ἐκεῖ παραμονῆς τοὺς βλέπει στὸν ὕπνο του τὸν Γέροντα Ἰάκωβο νὰ λάμπει ὅπως ὁ χρυσὸς καὶ νὰ κρατᾷ στὸ χέρι του τρεῖς γάζες. “Ἡρθα, κ. Γιώργο μου, νὰ σὲ χειρουργήσω. Μὴ στενοχωριέσαι”, τοῦ εἶπε. Αὐτὸ ἦταν. Ὅταν τὸ πρῶι ξύπνησε, ὡ τοῦ θαύματος, ὁ ὄγκος εἶχε ἐξαφανισθεῖ. Μετὰ λίγες ἡμέρες ἦρθε μὲ τὴ σύζυγό του στὴ Μονή, ἔτρεξαν στὸν τάφο τοῦ Γέροντα καὶ συγκινημένοι τὸν εὐχαριστοῦσαν ἀπὸ τὴν καρδιά τοὺς”.

Ἄλλα θαυμαστὰ γεγονότα

Α) Ὁ Α.Μ. καὶ ἡ σύζυγός του Α.Χ. εἶχαν τάξει τὸ πρῶτο τοὺς παιδι στὸν Ὅσιο Δαυίδ. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τοκετοῦ τὸ βρέφος παρουσίασε μὴκῶνιο μὲ συμπτώματα ἀνοξίας. Ὁ παιδίατρος τῆς κλινικῆς διέγνωσε πὼς τὸ παιδι ἐξαιτίας αὐτοῦ θὰ ἀργοῦσε νὰ περπατήσει. Ὅταν ἔγινε τριῶν μηνῶν, οἱ γονεῖς του τὸ πῆραν γιὰ ἐξέταση στὸν εἰδικὸ παιδονευρολόγο κ. Μ.Γ. Ἡ διάγνωσή του ἦταν ἐπίσης ὅτι τὸ παιδι εἶναι μὲν ἔξυπνο, θὰ ἀργήσει ὅμως νὰ περπατήσει ἴσως ὅταν θὰ γίνει τριῶν ἐτῶν.

Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ ἐξέφρασε ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ὁσίου Δαυίδ τοῦ Γέροντος στὴν Εὐβοία, γιὰ νὰ δοῦν τὸν Γέροντα Ἰάκωβο πὺν ἦταν ὁ πνευματικὸς τους. Πράγματι, ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας, ἔφθασαν στὸ Μοναστήρι, χωρὶς νὰ ἔχουν προηγουμένως ἐνημερώσει τὸν Γέροντα. Ὁ Γέροντας Ἰάκωβος, ὡστόσο, τοὺς περίμενε στὴν εἴσοδο τῆς Μονῆς. Μόλις εἶδε τὴν Α.Χ. μὲ τὸ βρέφος στὴν ἀγκαλιά, πρὶν αὐτὴ προλάβει νὰ τοῦ πεί τὰ γεγονότα, ὁ Γέροντας εὐλογώντας τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ ἔλεγε: “Πῶ! Πῶ! Ποδαράδες ὁ Δαυίδ· ἐννέα μηνῶν θὰ τρέχει”. Ἡ Α.Χ. προσπάθησε νὰ τοῦ ἐξηγήσει τί εἶχε συμβεῖ, ἀλλὰ ὁ Γέροντας συνέχισε νὰ εὐλογεῖ τὰ πόδια τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ λέει: “Αὐτὸς ἐννέα μηνῶν θὰ τρέχει”. Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε! Ὅπως ἀκριβῶς εἶπε ὁ Γέροντας, ὁ Δαυίδ μόλις ἐννέα μηνῶν ἔτρεχε. Σήμερα εἶναι ἤδη 25 χρονῶν καί, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ἔχει κανένα πρόβλημα ὑγείας.

Β) Τὸ 1984 ὁ Α.Μ., φοιτητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, ἐπισκέφθηκε τὸ Μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Δαυίδ τοῦ Γέροντος στὴν Εὐβοία. Ὁ Γέροντας Ἰάκωβος ἦταν ὁ πνευματικὸς του. Ὁ Γέροντας ἐξομολογοῦσε στὸν Ναὸ τοῦ Ὁσίου Δαυίδ μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Τιμίου Προδρόμου τοῦ τέμπλου, ὅπως συνήθιζε. Πῆγε καὶ ὁ Α.Μ. νὰ ἐξομολογηθεῖ. Κάποια στιγμή κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐξομολόγησης,

ὁ Γέροντας, δείχνοντας τὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ στὸ τέμπλο δίπλα ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, λέει στὸν Α.Μ.: “Α. μου πιστεύεις ὅτι ὁ Ἅγιος Δαυὶδ εἶναι παρών, εἶναι ἐδῶ; Ὁ Α.Μ. ἀπάντησε: “Ναί, Γέροντα, πιστεύω”. Ὁ Γέροντας συνεχίζοντας τοῦ λέει: “Πήγαινε καὶ αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες νὰ τοῦ τὰ πεῖς, καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεσαι”. Ὁ Α.Μ. δίστασε καὶ παρεκάλεσε τὸν Γέροντα νὰ τὰ πεί αὐτός. Τότε ὁ Γέροντας σηκώθηκε, πήρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Α.Μ. καὶ πήγαν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ. Ἐκεῖ ἄρχισε ὁ Γέροντας νὰ μιλᾷ μὲ τὸν Ὁσιο σὰν νὰ ἦταν παρών, σὰν νὰ ἦσαν δύο καλοὶ φίλοι. Τοῦ μίλησε καὶ γιὰ τὶς δυσκολίες τοῦ Α.Μ. Ὅταν τελείωσε, λέει στὸν Α.Μ.: “Τώρα μᾶς ἄκουσε, μὴ φοβάσαι, ὅλα θὰ πάνε καλά”. Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐπέστρεψαν στὴ θέση τους μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Τιμίου Προδρόμου (ἀπόσταση γύρω στὸ ἐνάμισι μέτρο). Πρὶν προλάβουν νὰ ποῦν ὅ,τιδήποτε, ἡ εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Δαυὶδ τράνταξε καὶ ὁ Α.Μ. τρόμαξε. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Γέροντα ἦταν: “Μὴ φοβάσαι, παιδί μου, ὁ Ἅγιος ἦταν ἐδῶ, μιλήσαμε καὶ τώρα μᾶς χαιρέτησε”.

Γ) Ὁ Α.Μ. σὰν φοιτητὴς ἐπισκεπτόταν τὸν Γέροντα Ἰάκωβο ἀρκετὰ συχνά, ἀφοῦ ἦταν ὁ πνευματικὸς του. Σὲ μιὰ ἐπίσκεψή του ἦταν ἀρκετὰ προβληματισμένος, διότι ἐπιστρέφοντας στὴν Ἀθήνα δὲν εἶχε χρήματα νὰ πληρώσει ἐνοίκια καὶ λογαριασμούς, ἀλλὰ στὸν Γέροντα δὲν εἶπε τίποτε, οὔτε θέλησε μὲ

ὁποιοδήποτε τρόπο νὰ τοῦ δείξει τὸν προβληματισμό του. Τὴν παραμονὴ πού θὰ ἔφευγε, τὸν φώναξε ὁ Γέροντας καὶ βγάζοντας ἓνα φακελάκι ἀπὸ τὴ τσέπη του τοῦ λέει: “Α. σὲ παρακαλῶ, πᾶρε αὐτό, θὰ σοῦ χρειαστεῖ”. Ὁ Α.Μ. ἀπάντησε: “Γέροντά μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη ...”. Ὁ Γέροντας, ὅμως, ἔκανε πῶς δὲν ἄκουσε. Ὅταν ἀργότερα ὁ Α.Μ. ἄνοιξε τὸ φακελάκι, διεπίστωσε ὅτι περιείχε 50.000 δραχμές. Ἀμέσως πῆγε στὸν Γέροντα καὶ τοῦ λέει: “Γέροντά μου, αὐτὸ πού μοῦ δώσατε ἔχει λεφτὰ μέσα, πολλὰ λεφτὰ”. Ὁ Γέροντας ἀπάντησε: “Τὸ γνωρίζω, Α. παιδί μου, τὰ χρειάζεσαι, τὰ ἔχεις ἀνάγκη. Καὶ ὅταν χρειαστεῖς κάτι νὰ μοῦ λές”.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Λιβισίου τὸν γόνον καὶ Εὐβοίας τὸ καύχημα,
τὸν τῆς Ἐκκλησίας φωστήρα
μοναστῶν τε ὑπόδειγμα·
Ἰάκωβον τὸν νέον ἀσκητὴν
καὶ οἶκον ἀρετῶν ἐπιφανή,
συνελθόντες εὐφημοῦμεν
ἐν κατανύξει καρδίας κραυγάζοντες·
δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ,
δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι,
δόξα τῷ δεδοκῶτι σε ἡμῖν πρέσβυν ἀκοίμητον.



www.tezauriliturgic.ro
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ
ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΙΑΚΩΒΟΝ

ΤΟΝ ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ^Ι ΜΟΝΗ^Ι
ΟΣΙΟΥ ΔΑΒΙΔ ΤΟΥ «ΓΕΡΟΝΤΟΣ»
ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ^Ι ΑΣΚΗΣΕΙ ΚΑΙ
ΑΡΕΤΗ^Ι ΕΚΛΑΜΨΑΝΤΑ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον, μεθ'
ὃ τὸ Θεὸς Κύριος ὡς συνήθως καὶ τὸ ἐξῆς:

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.
Ὅσιακῶς καὶ θεαρέστως βιώσας
καὶ ἐκ παιδὸς προσκολληθεὶς τῷ Κυρίῳ,
σὺ ἐπ' ἐσχάτων ἔλαμψας Ἰάκωβε·
ἔργοις σου ἐδόξασας τὸν Θεὸν καὶ ἀσκήσει
πάσαν ἀρετὴν, σοφέ, φιλοτίμως ἐκτήσω·
διὸ τοὺς σὲ τιμῶντας ἐκ ψυχῆς,
σῶζε κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως.

Δόξα Πατρί. **Τὸ αὐτό.**

Καὶ νῦν. **Θεοτόκιον.**

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·

εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων;
τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου.
Ὡιδῇ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Παθὼν μου τὸ σκότος καὶ τὴν ἀγλύν,
πάσαν ἁμαρτίαν καὶ κακίαν φθοροποιόν,
Ἰάκωβε Πάτερ θεοφόρε,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐν τάχει ἀπέλασον.

Θεράπευσον Πάτερ ὀδυνηρὰς
νόσους καὶ κακώσεις καὶ ἀπάλλαξον συμφορῶν,
Ἰάκωβε θεῖε, ταῖς λιταῖς σου
τοὺς ἐν ψυχῇ ταπεινῇ σοὶ προσφεύγοντας.

Θαυμάτων τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ
ἀπείληφας, Πάτερ, ὡς λατρεύσας τούτῳ πιστῶς
διὸ καὶ παρέχεις τὰς ἰάσεις
τοῖς δεομένοις καὶ σὲ ἱκετεύουσι.

Θεοτοκίον.

Πανάμωμε Κόρη, σκέπην τὴν σὴν
καὶ τὴν προστασίαν μὴ μακρύνῃς νῦν ἀφ' ἡμῶν,
τῶν ἐν ἀπογνώσει σοὶ βωόντων,
Ἀγνή Παρθένε, τοὺς δούλους σου λύτρωσαι.

Ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ πειρασμῶν, Ὅσιε,
τοὺς προσκαλουμένους σε σῶζε τῇ μεσιτείᾳ σου
καὶ ἐν εἰρήνῃ αὐτοὺς καὶ ἡσυχίᾳ τὸν βίον
διανύειν πάντοτε δίδου, Ἰάκωβε.

Ἐπισκέψεων θείων καὶ θαυμαστῶν, ἔνδοξε,
σὺ παρὰ Θεοῦ ἡξιώθης καὶ γὰρ ἐδόξασας
τῇ πολιτείᾳ σου τῇ θεαρέστῳ, παμμάκαρ,
τὸν Θεόν, Ἰάκωβε, ὃς νῦν δοξάζει σε.

Ἀνατείλας ἐν κόσμῳ ὥσπερ ἀστήρ ἔξοχος,
πάντας καταυγάζεις ἀκτίσι ταῖς τῶν θαυμάτων σου
ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς καὶ ὁδηγεῖς καὶ ἰθύνεις
τοὺς πιστῶς προστρέχοντας, Πάτερ, τῇ αἴγλῃ σου.

Θεοτοκίον.

Τῶν χαρίτων τῶν θείων, Μήτηρ Θεοῦ, ἔμπλεως
ὄντως γενομένη χορήγει πᾶσι βοήθειαν,
τοῖς σοὶ προσφεύγουσι καὶ αἰτουμένοις, Παρθένε,
σοῦ Υἱοῦ τὸ ἔλεος καὶ τὴν συμπάθειαν.

Περίσῳζε ταῖς σαῖς λιταῖς ἐκ κινδύνων
καὶ νοσημάτων τοὺς ἐν πίστει θερμῇ πρὸς σὲ αἰεὶ
καταφεύγοντας, Ἰάκωβε Πάτερ, καὶ σε τιμώντας.

Ἐπίβλεπον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε, Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Ὡς ἔχων πολλὴν παρησίαν πρὸς Κύριον,
δυσώπει αὐτὸν συγχώρησιν παρέχεσθαι ἡμῖν
ἀμαρτάνουσι,
θεοφόρε Ἰάκωβε, πρόφθασον,
σέ γάρ ἐν δάκρυσι καὶ στεναγμοῖς,
ὥς θεῖον Πατέρα ἱκετεύομεν.

Ὡιδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Πειρατήρια, Ἄγιε,
καὶ δοκιμασίας μου ἀπομάκρυνον,
οἷσπερ φθόνῳ ὁ μισόκαλος
πάντοτε πειρᾶται ἀφαρπάσαι με.

Περисκέπων, Ἰάκωβε,
τὴν Μονὴν Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ Γέροντος,
μὴ ἐλλείπης παρεχόμενος
εὐλογίαν σὴν πᾶσι μονάζουσι.

Δαιμονῶντας διέσωσας
ἐκ κυριαρχίας καὶ πλάνης δαίμονος,
σαῖς εὐχαῖς καὶ ἐπικλήσεσι
ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα, ὦ Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον.

Σὴν βοήθειαν, Ἀχραντε,
καὶ σὴν προστασίαν ἐμοὶ κατάπεμψον,

www.tezauriliturgic.ro
καταστέλλουσα τὸν τάραχον
τῶν πολλῶν παθῶν μου, Παναμώμητε.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.
Δώρησαι ἡμῖν
τοῖς θερμῶς σε ἱκετεύουσι,
Πάτερ Ὅσιε, καρδίας συντριβήν,
ὥς καρποὺς τῆς μετανοίας κομισώμεθα.

Φώτισον ἡμῶν
τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν
τῇ πρεσβείᾳ σου πρὸς Κύριον, σοφέ,
καὶ ὁδὸν τῶν ἐντολῶν βαδίζειν ἴθυνον.

Σπεῦσον πρὸς φωνὰς
ἱκετῶν σου, ὦ Ἰάκωβε,
καὶ παράσχου τὰ αἰτήματα αὐτοῖς,
σὲ γὰρ ἔχομεν πιστοὶ πρέσβυν ἀκοίμητον.

Θεοτοκίον.
Πρόσδεξαι ἡμῶν
τὰς δεήσεις καὶ τὴν ὕμνησιν,
ταπεινῶς προσαγομένης σοι, Ἀγνή,
σὺ γὰρ πέλεις ἡμῶν τείχος καὶ ἀσφάλεια.

ᾠδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.
Κατέχων ταῖς χερσί, θεόσοφε,
τὴν Δαβὶδ τοῦ θείου Γέροντος κάραν,

πανευλαβῶς τὰς ἰάσεις παρείχες
τοῖς δεομένοις πιστοῖς καὶ ἀνέτρεπες
πνευμάτων πάντων πονηρῶν μεθοδείας,
Ἰάκωβε, χάριτι.

Παννύχοις ταῖς προσευχαῖς καὶ στάσεσιν
ἐν σπηλαίῳ τῷ Θεῷ προσωμίλεις·
σὲ δὲ ἀστήρ κατεφώτιζε θεῖος
καὶ τὴν ὁδὸν ἐμφανῶς σοι ἐδείκνυε·
διὸ Ἰάκωβε κλεινέ, καὶ ἡμᾶς φωτισθῆναι ἰκέτευε.

Ὑπήνεγκας ἐν ζωῇ, μακάριε,
νοσημάτων τὰς πικρὰς ἀλγηδόνας·
ἀλλ' ἐκαρτέρησας ὥσπερ ἀδάμας,
μετὰ χαρᾶς ὑπομείνας τοὺς σκόλοπας·
διὸ ὡς δόκιμος χρυσὸς ταῖς βασάνοις
ἐξέλαμψας, Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Κατάστειλον τῶν παθῶν μου τὸν σάλον
καὶ ψυχῆς μου ταραχὴν καὶ ὀδύνην,
καὶ πειρασμῶν διασκέδασον νέφος
καὶ ἐκ δαιμόνων ὀχλήσεως λύτρωσαι·
σὺ πρόφθασον, Μήτηρ Θεοῦ, καὶ διάσωσον πρὶν
ἀπολέσθαι με.

Περίσφζε ταῖς σαῖς λιταῖς ἐκ κινδύνων
καὶ νοσημάτων τοὺς ἐν πίστει θερμῇ πρὸς σὲ

www.tezauriliturgic.ro
ἀεὶ καταφεύγοντας, Ἰάκωβε Πάτερ,
καὶ σε τιμῶντας.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως,
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον,
ὥς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.
Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.
Σὲ τὸν Εὐβοία ἀσκήσει ἐκλάμπαντα,
τὸ Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἄνθος εὖοσμον,
ὥδαῖς τῶν ἁσμάτων δοξάζομεν
καὶ ἱκετεύομεν νόσων καὶ θλίψεων
ἡμᾶς σῶζε, θεῖε Ἰάκωβε.

Προκείμενον.
Τίμος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.
Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον.
Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.
Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πάντα
μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρός μου· καὶ οὐδεὶς
ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα
τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς
ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ
πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν
ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός

εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν
ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν· ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστός, καὶ τὸ
φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου...
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ.β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχος: Ἐλέησον με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ἄδυτον φωστήρά σε ἐκ τῆς Ἑώας φανέντα,
ἐν Εὐβοίᾳ λάμπαντα καὶ καταγλαΐσαντα τὴν ὑφήλιον,
οἱ πιστοί, Ὅσιε, ὕμνοις ἐγκωμίων
καταστέφομεν αἰτούμενοι,
σὴν χάριν δώρησαι καὶ ἐκ περιστάσεων λύτρωσαι,
τὰς θλίψεις καὶ νοσήματα τῶν σῶν ἱκετῶν ἀποδιώξον,
ῥώσιν τε παράσχου, Ἰάκωβε, ὡς φίλος τοῦ Χριστοῦ,
τοῖς εὐλαβῶς εἰς τὸν τάφον σου προσιούσιν, ἔνδοξε.

Ὁ ἱερεὺς τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Ὡιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μιμητῆς τῶν Ὁσίων
ἐχρημάτισας, Πάτερ, ἀπὸ σπαργάνων τῶν σῶν
καὶ γὰρ ἐν ἐξορίᾳ,
ἀσκήσει καὶ πτωχεῖα τὸν σὸν βίον διήνυσας,
εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, Ἰάκωβε τρισμάκαρ.

σὴν ψυχὴν ἀπεκάθηρας καὶ ἐλάμπρυνας·
συντόνῳ δ' ἄγρυπνία
Θεῷ εὐαρεστήσας παρ' αὐτοῦ νῦν ἀπείληφας
τὸ στέφος ὡς νικητῆς, Ἰάκωβε θεόφρον.

Τῷ Θεῷ ἐλειτούργεις
καὶ θυσίαν προσέφερες τὴν ἀναίμακτον·
Ἀγγέλους καὶ Ἁγίους
παρόντας κατοπτεύων, οἷς προφρόνως συνέψαλλες·
ὁ τῶν Πατέρων Θεός, εὐλογημένος πέλεις.

Θεοτοκίον.

Τὴν σὴν χάριν, Παρθένε,
τοῖς πιστῶς αἰτουμένοις καὶ τὴν ἀντίληψιν
ἀπόστειλον καὶ σῶσον
αὐτοὺς ἐκ τῶν κινδύνων, τῶν κακῶν καὶ τῶν θλίψεων,
καὶ δέξαι νῦν παρ' αὐτῶν τοὺς ὕμνους εὐχαρίστως.

Ὡιδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Σκέπε καὶ σῶζε τῇ πατρικῇ σου μερίμνῃ
τοὺς πιστῶς σοι προστρέχοντας, Πάτερ,
κατευθύνων τούτους πρὸς τρίβους σωτηρίας.

Φρούρει, ὦ Πάτερ, καὶ πατρικῶς ἐπισκόπει
σὴν Μονὴν Δαβὶδ τοῦ Γέροντος παρέχων
θείαν εὐλογίαν τοῖς ἐν αὐτῇ βιοῦσι.

Δίδου ἀπαύστως τὴν συμπαθὴ ἀρωγὴν σου
πάσαις χήραις, ὀρφανοῖς καὶ ἐνδεέσιν·
οἶδας γὰρ φροντίζειν τῶν σοὶ προσερχομένων.

Θεοτοκίον.

Λύτρωσαι, Κόρη, τὴν παναθλίαν ψυχὴν μου,
χορηγοῦσα μοι ὄμβρους δακρύων,
ὥπως ἀποπλύνω τὸν ῥύπον τῶν παθῶν μου.

Ὡιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Κακώσεως καὶ βλάβης ἐχθρῶν ἀοράτων
καὶ ὁρατῶν, θεῖε Πάτερ Ἰάκωβε,
ρύου τὴν ποιμνὴν σου ταύτην τὴν σὲ γεραίρουσαν.

Φωστὴρ τῶν μοναζόντων ἐν καιροῖς ἐσχάτοις
σὺ ἀπλανὴς ἀνεδείχθης, Ἰάκωβε,
τὰς πρὸς Θεὸν ἀναβάσεις τούτοις δεικνύμενος.

Ὅσίοις ἡριθμήθης, σὺν αὐτοῖς χορεύων
καὶ ἀνυμνῶν τὴν Τριάδα τὴν ἀναρχον·
ἀεὶ ἰκέτευε ταύτην ὑπὲρ τῶν τέκνων σου.

Θεοτοκίον.

Δοξάζομέν σε, Κόρη, τὴν Θεοῦ Μητέρα,
τὴν τὸ ἀνθρώπινον γένος δοξάσασαν·
τῷ σῷ γὰρ τόκῳ οἱ πάντες ζωῆς ἐτύχομεν.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῆς Εὐβοίας ὁ θησαυρὸς
καὶ τῶν μοναζόντων ἀντιλήπτωρ καὶ ὁδηγός·
χαίροις Ἐκκλησίας ὡράϊσμα τὸ νέον,
Ἰάκωβε θεόφρον, πάντες ὑμνοῦμέν σε.

Χαίροις τῶν Ὁσίων ὁ χαρακτήρ
καὶ τῶν ἀσκουμένων στήλη ἔμπυχος καὶ εἰκόν·
σὺ γὰρ ἀναβάσεις διέθου σὴ καρδιά
καὶ πρὸς Θεὸν ἀνήλθες, θείε Ἰάκωβε.

Πάντας θεραπεύεις ἐκ χαλεπῶν
νοσημάτων, Πάτερ, καὶ παρέχεις πᾶσι πιστοῖς
ῥῶσιν καὶ ὑγίειαν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων,
ὥς γνήσιος θεράπων Χριστοῦ, Ἰάκωβε.

Χάριν μεταδίδως σὺ τοῖς πιστῶς
τῷ σεπτῷ σου τάφῳ προσιοῦσι καὶ ταπεινῶς
τὴν σὴν αἰτουμένοις βοήθειαν καὶ σκέπην,
Ἰάκωβε παμμάκαρ, Εὐβοίας καύχημα.

Χαίρων πρὸς ἀγῶνας ἀσκητικοὺς
ἐχώρησας Πάτερ, οὐρανόφρων ἀναδειχθεὶς,
πάντα τὰ ἡδέα ἀφέμενος καὶ ἄνω
τὸν νοῦν σου ἀνυψώσας, ὥφθης ισάγγελος.

Φρούρει καὶ συντήρει τὴν ἱεράν
Μονήν σου, τρισμάκαρ, ἐκ παντοίων ἐπιβουλῶν,

τὴν σὲ κεκτημένην θερμότητα προστάτην
Δαβὶδ τῷ θεῷ ἅμα, Πάτερ Ἰάκωβε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ ...

Τὸ τρισάγιον, τὰ συνήθη τροπάρια, ἐκτενὴς καὶ
ἀπόλυσις, μεθ' ἣν τὸ ἐξήης:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Σκέπε τοὺς ἐλθόντας εὐλαβῶς
καὶ παρακαλοῦντας σε πίστει, θεῖε Ἰάκωβε,
πάντας τε προστάτευσον καὶ περιφρούρησον
ἐκ παντοίων κακώσεων καὶ ἀρρωστημάτων,
σὴν Μονὴν δέ, Ἅγιε, ἐν ἣ ἐνήθλησας,
φρούρει καὶ περισώζε σῶαν
ἐκ παντὸς κακοῦ καὶ κινδύνου,
ταῖς θεοπειθέσιν ἱκεσίαις σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι ...
Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου ...

Ὁ ἱερεὺς, Δι' εὐχῶν ...

Δίστιχον.

Πτωχὴν δέξαι ὕμνησιν ἐκ Δημητρίου σοι, θεῖε
Ἰάκωβε, προσενεχθεῖσαν.





Ὁ Ὅσιος Ἰάκωβος μαζί με τὸν Πανιερώτατο
Μητροπολίτη μας κατὰ τὸ ἔτος 1989.